

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa M.T. i B.K.
przeciwko Bank z siedzibą w W., działającemu
za pośrednictwem Bank (Spółka Akcyjna) Oddział w Polsce
o ustalenie i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 20 listopada 2025 r.,
na skutek skargi M. T. i B. K. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy
bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w
Warszawie w sprawie o sygn. I ACa 2603/23,

odrzuca skargę.

[kf]

UZASADNIENIE

Pełnomocnik skarżących – radca prawny K. O. – wniósł skargę
na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
I ACa 2603/23.

Zarządzeniem z dnia 9 września 2025 r. wezwano pełnomocnika skarżących
do uzupełnienia braków formalnych skargi na przewlekłość poprzez uiszczenie
opłaty od skargi w wysokości 400 zł – w terminie tygodniowym od dnia doręczenia
wezwania, pod rygorem odrzucenia skargi (k. 7).

Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi na przewlekłość zostało doręczone w dniu 11 września 2025 r. (k. 9). Do chwili obecnej braki fiskalne skargi nie zostały uzupełnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1728, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), skarga na przewlekłość podlega stałej opłacie w wysokości 200 złotych. Natomiast, jeśli skargę wniosło kilka osób, każda z nich uiszcza opłatę oddzielnie.

Jak stanowi art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. Zgodnie z art. 373 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca zażalenie, jeżeli podlegało ono odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji, jak również zażalenie, którego braków strona nie usunęła w wyznaczonym terminie.

W realiach rozpoznawanej sprawy, tygodniowy termin do uzupełnienia braków formalnych skargi na przewlekłość upłynął 18 września 2025 r. Z uwagi na to, że pełnomocnik skarżących nie uiszczył w określonym terminie opłaty od skargi na przewlekłość, skarga jako nieopłacona podlegała odrzuceniu.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 373 § 1 w związku z art. 397 § 3 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[kf]

[a.ł]

